

C-814/19. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2019. november 6.

A kérdést előterjesztő bíróság:

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division,
Birmingham District Registry (Egyesült Királyság)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. október 31.

Felperesek

AC

TM

GM

MM

Alperesek:

ABC SL

XYZ PLC

A HIGH COURT OF JUSTICE (felsőbíróság, Egyesült Királyság)
[omissis]

QUEEN'S BENCH DIVISION (Queen's Bench kollégium)

**BIRMINGHAM DISTRICT REGISTRY (BIRMINGHAM KERÜLETI
HIVATAL) ELŐTT,**

AZ ALÁBBI FELEK KÖZÖTT:

AC

ELSŐRENDŰ FELPERES

ÉS

TM MÁSODRENDŰ FELPERES

ÉS

**GM HARMADRENDŰ
FELPERES**

(képviseli az édesanyja AC mint ügygondnok)

ÉS

MM NEGYEDRENDŰ FELPERES

(képviseli az édesanyja AC mint ügygondnok)

ÉS

**ABC SL ELSŐRENDŰ
ALPERES**

ÉS

XYZ PLC MÁSODRENDŰ ALPERES

[omissis] [eredeti 1. o.] [omissis] **MIVEL** az elsőrendű alperes kérte, hogy az eljáró bíróság a jelen végzés mellékletében rögzített kérdéseket előzetes döntéshozatal céljából terjessze az Európai Unió Bírósága elé,

[omissis] **ÉS MIVEL MEGÁLLAPÍTOTTA**, hogy annak érdekében, hogy a jelen ügyben ítéletet lehessen hozni, el kell dönteni az uniós jog értelmezésének körébe tartozó kérdéseket, és ennek érdekében e kérdésekben a Bíróságtól előzetes döntést kell kérni,

A KÖVETKEZŐKÉPPEN HATÁROZOTT:

1. Az 1215/2012/EK brüsszeli rendelet (átdolgozás) 13. cikkének (2) és (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozó, a csatolt Mellékletben foglalt kérdéseket előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikke alapján az Európai Unió Bírósága elé terjeszti;
2. A jelen végzést haladéktalanul közölni kell a Bírósággal;

[omissis] [eredeti 2. o.]

MELLÉKLET

A: A kérdést előterjesztő bíróság

1. Ezt az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Birmingham District Registry) (felsőbbíróság [Anglia és Wales], Queen's Bench kollégium [birminghami kerületi hivatal], Egyesült Királyság) terjeszti elő. [omissis]

B. A felek

2. [omissis].[omissis]: a jogi képviselők adatai]
3. Az elsőrendű alperes egy asszisztált reprodukciós kezeléseket végző klinikát üzemeltet Madridban, és székhelye Spanyolországban található. [omissis].[omissis]: a jogi képviselők adatai]
4. A másodrendű alperes a tényállás szempontjából releváns időben az elsőrendű alperes felelősségbiztosítója, és székhelye Spanyolországban található. Az elsőrendű alperes által kezdeményezett, a joghatóság vitatására és a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemre irányuló eljárásban nem vesz részt.

C: A jogvita tárgya és az alapjául szolgáló tényállás

5. 2010 végén az első- és a másodrendű felperes, akik Angliában laktak és laknak, szerződést kötöttek az elsőrendű alperessel arra vonatkozóan, hogy ezen alperes a madridi klinikáján donor petesejtek felhasználásával asszisztált reprodukciós kezelést nyújtson. A kezelést 2010 végén és 2011-ben elvégezték, és az elsőrendű felperes 2011 nyarán várandós lett olyan embriók felhasználásával, amelyeket az elsőrendű alperes spanyolországi laboratóriumában állítottak elő az elsőrendű alperes által egy spanyol donortól beszerzett donor petesejtekkel, és a másodrendű felperestől származó hímivarsejtekkel. A harmad- és negyedrendű felperes e kezelés eredményeként született 2012. március 27-én az Egyesült Királyságban. Később mindkettőjüket cisztás fibrózissal diagnosztizálták. A másodrendű felperes és a donor együtt jelentették a releváns mutáció forrását. **[eredeti 3. o.]**
6. Az elsőrendű alperes volt annak a madridi klinikának az üzemeltetője, amely az első- és másodrendű felperes számára a harmad- és negyedrendű felperes születését eredményező asszisztált reprodukciós kezelést elvégezte.
7. A felperesek eljárást kívánnak indítani az elsőrendű alperessel szemben a négyüket annak következtében ért károk miatt, hogy a harmad- és a negyedrendű felperes cisztás fibrózissal született. A felperesek azt állítják, hogy az elsőrendű alperest a spanyol jog alapján szerződésen kívüli felelősség terhelte azért, hogy az orvosi szolgáltatásokat és kezeléseket olyan szintű gondossággal és szakértelemmel hajtsa végre, amelyet valamely hasonlóan képzett szakemberekből álló felelős testület megfelelőnek ismer el, és az elsőrendű alperes ezt a kötelezettségét megszegte. Az első- és másodrendű felperes ezenfelül azt állítja,

hogy az elsőrendű felperesnek velük szemben szerződéses kötelezettsége is fennállt, és ezt a kötelezettséget megszegte. Az alperesek nem ismerik el felelősségüket.

8. Az eljárást [omissis] 2018. október 17-én indították meg és ezt követően értesítették az alpereseket, akik külön-külön vannak képviselve. A felperesek a határozatokról szóló (1215/2012), átdolgozott rendelet (a továbbiakban: átdolgozott „Brüsszel I” rendelet) 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 13. cikkének (2) bekezdése szerinti joghatóságra hivatkoztak. A másodrendű alperes a joghatóságot nem vitatta.
9. 2019. február 4-i keresetében az elsőrendű alperes vitatta az angliai és walesi bíróságoknak a vele szembeni követelések elbírálására vonatkozó joghatóságát.
10. A tárgyalás napján a felperesek azt állították, hogy az elsőrendű alperes feletti joghatóság az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (3) bekezdése alapján áll fenn. A felperesek emellett a 17. és 18. cikk szerinti joghatóságra hivatkoztak.
11. Az elsőrendű alperes vitatta, hogy a felperesek követelései a 13. cikk (3) bekezdésének hatálya alá tartoztak volna; ezenfelül vitatta, hogy a harmad- és a negyedrendű felperes a 13. cikk (3) bekezdése alkalmazásában „károsultnak” minősülne; vitatta, hogy tevékenységei a 17. és a 18. cikk alkalmazásában Angliára és Walesre is irányultak volna; továbbá vitatta, hogy a harmad- és a negyedrendű felperes fogyasztónak minősülne. **[eredeti 4. o.]**
12. Kifogásait a [omissis] High Court (felsőbíróság) 2019. június 23-án hallgatta meg. 2019. szeptember 24-i ítéletével a[z említett] bíróság megállapította, hogy a harmad- és a negyedrendű felperes nem tekinthető fogyasztónak, azonban a tevékenységek Angliára és Walesre is irányultak, így az első- és a másodrendű felperes hivatkozhat a 17. és 18. cikk szerinti joghatósági okra. Az elsőrendű alperes jogorvoslati kérelmet terjesztett elő az arra vonatkozó megállapítással szemben, hogy mely országokra irányultak a tevékenységei, azonban jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem semmiképpen nem érinti az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 4. szakasza alapján felmerülő kérdéseket. A bíróság összegezte a feleknek a 13. cikk (3) bekezdésére vonatkozó érveit, és arra a következtetésre jutott, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdéseket kell a Bíróság elé terjeszteni annak érdekében, hogy az elsőrendű alperesnek az angol bíróság joghatóságával szembeni kifogásai kérdésében végleges ítéletet lehessen hozni.

D: A releváns nemzeti jogi rendelkezések

13. 2015-ben a Hoteles Pinero Canarias SL v Keefe [omissis] ítéletben a Court of Appeal of England and Wales (fellebbviteli bíróság [Anglia és Wales]) megvizsgálta a (44/2001) „Brüsszel I” rendelet (a továbbiakban: „Brüsszel I” rendelet) 11. cikke (3) bekezdésének (jelenleg az átdolgozott

„Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (3) bekezdése) hatályát, és megállapította, hogy rendelkezik joghatósággal a spanyolországi székhelyű szállodával szemben, ha az [közvetlenül] a szálloda felelősségbiztosítójával szembeni keresethez kapcsolódik.

14. A szálloda a Supreme Court (legfelsőbb bíróság, Egyesült Királyság) előtt fellebbezett az említett döntéssel szemben, amely 2017 augusztusában a következő kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé (lásd: C-491/17. sz. ügy [HL 2017. C 347., 18. o.]).
- Megköveteli-e a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (3) bekezdése [jelenleg az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (3) bekezdése] azt, hogy a károsult személynek a biztosítási kötvény jogosultjával/biztosítóval szembeni követelése biztosítással kapcsolatos ügy legyen olyan értelemben, hogy a biztosítási kötvény érvényességére vagy hatályára vonatkozó kérdést vet fel?
 - Megköveteli-e a 11. cikk (3) bekezdése azt, hogy egymásnak ellentmondó ítéletek kockázata álljon fenn, amennyiben a perbevonást nem engedélyezik?
 - Mérlegelheti-e a bíróság, hogy a 11. cikk (3) bekezdésének hatálya alá tartozó követelés tekintetében engedélyezi-e a perbevonást, vagy sem? **[eredeti 5. o.]**
15. [omissis] Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a [Supreme Court (legfelsőbb bíróság) 2018. május 16-án] visszavonta [és a C-491/17. sz. ügyet törölték a Bíróság nyilvántartásából].
16. [omissis]
17. A felek egyetértenek abban, hogy a követelések a „Róma I” és a „Róma II” rendelet [864/2007 és 593/2008] rendelkezései értelmében a spanyol jog hatálya alá tartoznak. A High Court (felsőbb bíróság) nem folytatott le bizonyítási eljárást a releváns spanyol jogi rendelkezéseket vagy a spanyol jognak a keresetben szereplő kérdésekre vonatkozó megközelítését illetően. Ennek megfelelően nincsenek a felek által hivatkozott, a szerződéses és szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra vonatkozó releváns nemzeti jogi rendelkezések.

E: A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

18. Az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikke a következőket írja elő:

„(1) Felelősségbiztosítás tekintetében a biztosító – amennyiben a bíróság joga lehetővé teszi – a károsult által a biztosított ellen indított eljárásban perbe vonható.

(2) A 10., 11. és 12. cikket kell alkalmazni a károsult által közvetlenül a biztosító ellen indított keresetre, amennyiben az ilyen közvetlen keresetindítás megengedett.

(3) Amennyiben a jog az ilyen közvetlen keresetindítás vonatkozásában lehetővé teszi a biztosítási kötvény jogosultja vagy a biztosított félként történő perbevonását, akkor rájuk nézve ugyanaz a bíróság rendelkezik joghatósággal.”

19. A [2017. július 20-i] C-340/16. sz. Kabeg ítéletben [EU:C:2017:576] azt a kérdést intézték a Bírósághoz, hogy az a munkáltató, aki a károsult betegszabadságát fizette, a harmadik fél felelősségbiztosítóval szemben a „gyengébb félnek” [„Brüsszel I” rendelet (13) preambulumbekzdése] minősült-e a „Brüsszel I” rendelet 3. szakaszában szereplő joghatósági szabályokra való hivatkozás szempontjából. Bobek főtanácsnok [2017. május 18-i] indítványában [EU:C:2017:396] megvizsgálta azt a kérdést, hogy ez „biztosítási ügynek” minősülhet-e. Arra a következtetésre jutott, [hogy] ezt a fogalmat önállóan és egységesen kell értelmezni. A „jogcím alapján” kell megállapítani (más szavakkal, meg kell vizsgálni, mi az adott alperessel szembeni kereset jogalapja) [az indítvány 36. pontja]. Arra a következtetésre jutott, hogy a 3. szakasz hatálya alá tartozik, „ha biztosítási jogviszonyból eredő jogok és kötelezettségek érvényesítésére irányul.” [39. pont] [eredeti 6. o.] A Bíróság ítéletében nem foglalkozott közvetlenül azzal, hogy milyen mértékben kell valamely keresetnek „biztosítási ügynek” lennie ahhoz, hogy a 3. szakasz hatálya alá tartozzon, és azzal sem, hogy mit ért „biztosítási ügy” alatt.
20. Ugyanakkor a Kabeg ítéletben a Bíróság a következő következtetésre jutott: (1) a „gyengébb fél” fogalma tágabban van meghatározva, mint a fogyasztókkal kötött szerződések vagy az egyéni munkaszerződések tárgyában.[az ítélet 32. pontja]; (2) a kártérítési jogok tekintetében alkalmazottaik helyébe lépő munkáltatók [méretüktől vagy jogi formájuktól függetlenül] a rendelet 3. szakasza értelmében véve a kárt szenvedett személynek tekinthetők; (3) a releváns munkáltató a biztosítóhoz képest „gyengébb félnek” tekinthető, és ezért (4) „[...] a jogai tekintetében közlekedési baleset károsult alkalmazottja helyébe lépő munkáltató, amely tovább folyósította a díjazást, »károsulti« minőségben perelheti az e balesetben érintett jármű biztosítóját azon tagállam bírósága előtt, ahol a székhelye található, amennyiben a közvetlen keresetindítás megengedett.” [37. pont]
21. A Bíróság[nak nem kellett] megvizsgálnia a Keefe ügyben előterjesztett kérdéseket: főtanácsnoki indítvány sem született.
22. A Bíróság megvizsgálta, hogy a „Brüsszel I” rendelet 11. cikke (az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikke) alkalmazásában mit jelent a „károsult” fogalma, és úgy értelmezte, hogy az „nem csak a közvetlen károsultat jelölheti, hanem azt is, aki közvetetten vált azzá”, lásd: [2009. szeptember 17-i] Vorarlberger Gebietskrankenkasse ítélet, C-347/08 [EU:C:2009:561], 25. pont. Nem vizsgálta, hogy a harmad- és a negyedrendű felperes helyében lévő személyek

megfelelhetnek-e ennek e kritériumnak, amihez esetleg azt is mérlegelni kell, hogy mit jelent a „kár”.

F: A felek észrevételeinek összefoglalása

23. A felperesek a következőket adják elő:

- a. A Keefe ügyre vonatkozó angol ítélkezési gyakorlat alapján a felperes perbe vonhat egy külföldi illetékességű biztosítottat egy külföldi illetékességű biztosítóval szembeni keresetben.
- b. A Keefe ítéletben szereplő indokolás miatt a teleologikus értelmezés támogatná a biztosítottnak a biztosítóval szembeni keresetbe való perbevonását, ha a felperes mindkettőjüktől kér kártérítést sérülés és ennek következtében kár elszenvedése miatt. [eredeti 7. o.]
- c. A 13. cikk (3) bekezdése értelmében egyedül annak a feltételnek kell teljesülnie, hogy a biztosítottnak a biztosítóval szembeni közvetlen keresetben való perbevonását a biztosítóval szembeni közvetlen keresetet szabályozó jog, a jelen esetben a spanyol jog, lehetővé tegye.
- d. A harmad- és a negyedrendű felperesről (az irányadó jog álláspontjára vonatkozó bizonyíték hiányában) vélelmezni kell, hogy az elsőrendű alperessel szemben jogellenes károkozásból eredő igénye áll fenn, és így ebből a szempontból „károsultnak” tekintendők.

24. Az elsőrendű alperes a következőt adja elő:

- a. A 13. cikk (3) bekezdése alapján nincs olyan joghatósági ok, amelyre a felperesek bármelyike is hivatkozhat. Az azon főszabálytól való eltéréseket, hogy valamely személy a lakó- vagy székhelye helyén perelhető, megszorítóan és célhoz kötötten kell értelmezni, és a 3. szakasz kizárólag azokra a keresetekre alkalmazandó, amelyek biztosítási ügyeknek minősülnek.
- b. A felperesek keresete egy állítólag gondatlanul végzett asszisztált reprodukciós kezeléssel szembeni károkozásból származó sérülés és az abból eredő kár megtérítésére irányul. Ezek nem minősülnek biztosítási ügynek és nem válnak azzá pusztán azzal, hogy ugyanabban a keresetben terjesztik elő, mint a biztosítóval szembeni közvetlen igényt.
- c. Ezenfelül, a harmad- és negyedrendű felperesek nem minősülhetnek „károsultnak” (amely fogalom önállóan értelmezendő, nem pedig az alkalmazandó jogszabályhoz kapcsolódóan) abban az esetben, ha kizárólag annak alapján tekinthetők károsultnak, hogy a fogantatásuk során alkalmazott asszisztált reprodukciós technika eredményeként

cisztás fibrózissal születtek, amely technika nélkül viszont meg sem születtek volna.

G: A Bíróság döntése szükségességének oka

25. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemben előterjesztett kérdések három különböző kérdéskört vetnek fel:

- a) ha egy károsult az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szerint keresetet indít valamely károkozó biztosítójával szemben a lakóhelye szerinti tagállamban, a károsult perbe vonhatja-e az állítólagos károkozót az említett átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (3) bekezdése szerinti keresetben, amennyiben az állítólagos károkozóval szembeni igényben nem szerepel „biztosítási ügy” (a továbbiakban: **1. kérdéskör**);
- b) mit jelent az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 3. szakasza szerinti „biztosítási ügy” (a továbbiakban: **2. kérdéskör**); valamint [**eredeti 8. o.**]
- c) a jelen kereset harmad- és negyedrendű felperese tekinthető-e az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alkalmazásában „károsultnak” (a továbbiakban: **3. kérdéskör**).

26. Az **1. kérdéskörbe** tartozó kérdéseket (az 1) és a 3) kérdés) az eljáró bíróság a következők miatt terjeszti a Bíróság elé:

- a) a [2007. december 13-i C-463/06. sz. FBTO Schadeverzekeringen ítéletben [EU:C:2007:792] a Bíróság megerősítette, hogy a „Brüsszel I” rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja (az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja) lehetővé teszi, hogy valamely biztosítási kötvény jogosultja a biztosítóját abban az országban perelje, amelyben az előbbi székhelye van, akkor is, ha a biztosító székhelye egy másik államban található (feltéve, hogy az ilyen közvetlen kereseti jog a biztosítási szerződésre alkalmazandó jog alapján megengedett);
- b) a Keefe ítéletben az angol Court of Appealnek (fellebbviteli bíróság) abban a kérdésben kellett döntenie, hogy az a károsult, akinek volt keresetindítási joga és indított is eljárást egy állítólagos károkozó biztosítójával szemben a károsult székhelye szerinti tagállamban (a „Brüsszel I” rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján), bevonhatja-e az állítólagos károkozót a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (3) bekezdése [átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (3) bekezdése] szerint a biztosítóval szembeni közvetlen eljárásba? A Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy a károsult egyesítheti az állítólagos károkozóval szembeni eljárásokat a biztosítóval szembeni közvetlen keresettel, még akkor is, ha az állítólagos károkozó lakóhelye egy másik tagállamban volt (feltéve, hogy a károkozónak a biztosítóval szembeni keresetbe való bevonását a jogellenes

károkozásra irányadó jog lehetővé teszi) és (ami jelen ügy szempontjából fontos) abban az esetben is, ha az állítólagos károkozóval szembeni jogvitában nem szerepel biztosítási ügy;

- c) A Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) Keefe ítéletének alapja [omissis] a következő volt:
- i. az FBTO Schadeverzekeringen ítélet nem követelte meg, hogy legyen a biztosítási kötvény feltételeire vonatkozó jogvita, ahhoz, hogy a „Brüsszel I” rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a biztosítót közvetlenül abban a tagállamban lehessen perelni, amelyben a biztosítási kötvény jogosultjának lakóhelye található (ha a biztosító székhelye egy másik államban volt);
 - ii. a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (2) bekezdése [az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése] lehetővé teszi, hogy valamely „károsult” eljárást indítson a károkozó biztosítójával szemben a biztosított lakóhelye szerinti tagállamban (ha a biztosító székhelye egy másik államban van);
 - iii. a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (3) bekezdése lehetővé teszi, hogy (a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerint) valamely biztosított bevonja a károkozót az állítólagos károkozó biztosítójával szembeni közvetlen keresetbe a károsult tagállamában, akkor is, ha az állítólagos károkozó lakóhelye egy másik államban van (amennyiben a közvetlen keresetindítási jogra irányadó jog ezt lehetővé teszi); **[eredeti 9. o.]**
 - iv. ha a „Brüsszel I” rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja nem írta elő, hogy fennálljon a biztosítási kötvényre vonatkozó jogvita (amint azt a FBTO Schadeverzekeringen ítélet megerősítette), mielőtt a biztosítóval szemben a biztosítási kötvény jogosultja közvetlenül eljárást indíthat, nem indokolt előírni, hogy fennálljon egy jogvita a biztosítási kötvényre vonatkozóan, mielőtt a károkozót perbe lehetne vonni (a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (3) bekezdése értelmében); és
 - v. a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) úgy vélte, hogy a „Brüsszel I” rendelet 11. cikke (3) bekezdésének általuk adott értelmezése összhangban van a „Brüsszel I” rendelet (13) preambulumbekkezdésével (a gyengébb károsult védelme) és (15) preambulumbekkezdésével (két tagállam összeegyeztethetetlen ítélete esélyeinek minimalizálása) (átdolgozott „Brüsszel I” rendelet (18) és (21) preambulumbekkezdése):
- d) amennyiben a döntés esetleg ellentétes az angol Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) által a Keefe ügyben hozott ítélettel, Bobek főtanácsnok a Kabeg ügyben hangsúlyozta, hogy a „Brüsszel I” rendelet

3. szakasza szerinti minden cikknek tartalmaznia kell biztosítási ügyet. Bobek főtanácsnok indítványában figyelembe vette a „Brüsszel I” rendelet (11) preambulumbekzdését [átdolgozott „Brüsszel I” rendelet (15) preambulumbekzdése), amely szerint a joghatósági szabályoknak nagymértékben kiszámíthatóknak kell lenniük, és ennek érdekében megszorítóan kell értelmezni az azon főszabály alóli kivételeket, hogy az alperes a lakóhelye szerinti tagállamban perelhető.

- e) Semmiképpen nem egyértelmű, hogy a Bíróság (amint azt a Court of Appeal [fellebbviteli bíróság] a Keefe ítéletben állítja) a FBTO Schadeverzekeringen ítéletben nem követelte meg a „Brüsszel I” rendelet 11. cikke (2) bekezdésének alkalmazhatóságához azt, hogy fennálljon egy biztosítás szerződésre vonatkozó jogvita. A Bíróság elutasította azt az érvet, hogy az, hogy a jogellenes károkozásra vonatkozó német jog hogyan minősíti a biztosítóval szembeni közvetlen keresetet, eldöntené azt a kérdést, hogy a biztosító perelhető-e a károsult tagállamában, megjegyezve, hogy ez a kérdés attól függ, hogy a biztosítóval szembeni kereset általában biztosítási ügyekre vonatkozik-e. A „biztosítási ügy” fogalmi tartalmának különböző megközelítése indokolhatja a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) azon véleményét, hogy a Bíróság FBTO Schadeverzekeringen ügyben hozott ítélete arra utalt, hogy ahhoz, hogy valamely biztosítót a károsult a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (2) bekezdése alapján perelhessen, a biztosítóval szembeni keresetben nem kell „biztosítási ügynek” szerepelnie [lásd az alábbi **2. kérdéskört**];
- f) a Supreme Court (legfelsőbb bíróság) a Keefe ügyben engedélyezte az alperes (az állítólagos károkozó) számára, hogy a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) határozata ellen fellebbezzon. A Supreme Court (legfelsőbb bíróság), mielőtt e fellebbezést megvizsgálta volna, kérdéseket terjesztett a Bíróság elé. Ezek a kérdések, köztük az, hogy megköveteli-e „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (3) bekezdése azt, hogy a károsult személynek az állítólagos károkozóval szembeni követelése biztosítással kapcsolatos ügy legyen, ahhoz, hogy az állítólagos károkozóval szembeni keresetet a „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szerint közvetlenül az állítólagos károkozóval szemben indított keresettel összevonják (mindkét esetben a károsult tagállamában). [omissis]. A Supreme Courthoz (legfelsőbb bíróság) benyújtott fellebbezést visszavonták, mielőtt a Bíróság a Supreme Court (legfelsőbb bíróság) által elé terjesztett kérdéseket megvizsgálta volna;
- g) nem egyértelmű, hogy az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 3. szakaszában szereplő „biztosítási kivétel” mögötti célok és politikák közül melyik élvez elsőbbséget és ehhez a kérdéshez a Bíróság iránymutatása szükséges. **[eredeti 10. o.]**

27. A **2. kérdéskörbe** tartozó kérdéseket illetően (a 2) kérdés):

a) Bobek főtanácsnok a Kabeg ügyben úgy ítélte meg, hogy a „biztosítási ügy” azt jelenti, hogy az adott keresetnek biztosítási jogviszonyból eredő jogok és kötelezettségek érvényesítésére kell irányulnia; nem volt olyan követelmény, hogy kell lennie olyan biztosítási kötvénnyel kapcsolatos jogvitának. Bobek főtanácsnok Kabeg ügyre vonatkozó indítványát a „Brüsszel I” rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerint egy biztosítóval szemben benyújtott közvetlen kereset kontextusában ismertette. Bobek főtanácsnok úgy vélte, hogy az a követelmény, hogy a biztosítóval szembeni keresetben „biztosítási ügy” szerepel, teljesült egyszerűen azzal, hogy a biztosítóval szembeni kereset a biztosítónak a biztosítási kötvény szerinti jogaira és kötelezettségeire vonatkozó kérdéseket tartalmazott. Az kevésbé egyértelmű, hogy egy állítólagos károkozóval (a biztosítási kötvény szerinti biztosított) szemben indított, a biztosítóval szembeni közvetlen keresettel egyesítendő keresetben hogyan szerepelhet „biztosítási ügy”;

b) a Supreme Court (legfelsőbb bíróság) által a Bíróság elé terjesztett fenti első kérdés (lásd a 14. pont a) alpontját) azt sugallja, hogy a „biztosítási ügy” (szemben Bobek főtanácsnok Kabeg ügyre vonatkozó indítványában szereplő nézetével) azt jelentheti, hogy a jogvitában szerepelnie kell a biztosítási kötvény érvényességére és hatályára vonatkozó kérdéseknek;

c) ezért az eljáró bíróság kéri a Bíróságot, hogy pontosítsa azon követelmény jellegét és tartalmát, hogy ahhoz, hogy az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 3. szakasza alkalmazható legyen, a jogvitában „biztosítási ügynek” kell szerepelnie, azonban, különösen, ha a biztosítóval szemben közvetlenül az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szerint a tagállamában keresetet indító károsult ezzel a keresettel egyesíteni szeretné az állítólagos károkozóval szemben indított, az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (3) bekezdése szerinti keresetet, ha az állítólagos károkozó lakóhelye egy másik államban van.

28. A 3. kérdéskörbe tartozó kérdéseket illetően (a 4) kérdés):

a) a jelen kereset felperesei azt állították, hogy az elsőrendű alperes gondatlanul járt el az első- és a másodrendű felpereseknek nyújtott termékenységi kezelés során annyiban, hogy a végzett kezelés eredményeképpen a harmad- és a negyedrendű felperesek cisztás fibrózissal születtek;

b) a felperesek azt állítják, hogy az elsőrendű alperes gondatlanul járt el abban, hogy a donor petesejt és a másodrendű felperes hímivarsejtje együttesen azt a mutációt okozta, amely azt eredményezte, hogy a harmad- és a negyedrendű felperes cisztás fibrózissal született. A felperesek azt állítják, hogy az elsőrendű alperesnek szűrnie kellett volna a petesejt donorját annak biztosítása érdekében, hogy a petesejtjükben lévő DNS a másodrendű felperes hímivarsejtjének DNS-ével együttesen nem okoz olyan mutációt, amely azt eredményezte, hogy a harmad- és a negyedrendű felperes cisztás fibrózissal született;

- c) a harmad- és a negyedrendű felperesek nem születhettek volna meg abban az esetben, ha az állítólagos gondatlanságra nem került volna sor (más szavakkal, a harmadik és a negyedik felperes kizárólag a másodrendű felperes hímivarsejtjének a donor petesejttel való egyesülése miatt létezik, amely egyesülés állítólag az elsőrendű alperes gondatlan magatartásának eredménye); és **[eredeti 11. o.]**
- d) kétséges, hogy ilyen körülmények között a harmad- és a negyedrendű felperes az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szempontjából „károsultnak” tekinthető-e. Amennyiben a harmad- és a negyedrendű felperes az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése értelmében nem károsultak, akkor úgy tűnik, nem indíthatnak keresetet Angliában az elsőrendű alperes biztosítójával szemben, és ezért nem vonhatják perbe az elsőrendű alperest az említett eljárásokban az átdolgozott „Brüsszel I” rendelet 13. cikkének (3) bekezdése szerint.
29. Ennek megfelelően a High Court, Queen’s Bench Division (Birmingham District Registry) (felsőbbíróság, Queen’s Bench kollégium, birminghami kerületi hivatal) a Mellékletben szereplő alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

MELLÉKLET

Az Európai Unió Bírósága elé terjesztett kérdések

- 1) Megköveteli-e a határozatokról szóló, átdolgozott 1215/2012 rendelet 13. cikkének (3) bekezdése azt, hogy a károsult által a biztosítási kötvény jogosultjával/biztosítottal szemben előterjesztett keresetben hivatkozott jogalap biztosítási ügyet foglaljon magában?
- 2) Amennyiben az 1) kérdésre igenlő válasz adandó, az, hogy a károsult által a biztosítási kötvény jogosultjával/biztosítottal szemben támasztott követelés ugyanazon tényállásból ered, és azt ugyanazon kereseten belül terjesztik elő, mint a biztosítóval szembeni közvetlen követelést, elegendő-e annak igazolásához, hogy a károsult követelése biztosítási ügy?
- 3) Amennyiben az 1) kérdésre nemleges válasz adandó, elegendő-e az, hogy a biztosítottnak a biztosítóval szembeni közvetlen keresetben való perbevonását a biztosítóval szembeni közvetlen keresetet szabályozó jog lehetővé teszi?
- 4) A 13. cikk (2) bekezdése szerinti „károsult” fogalmába beletartozik-e az asszisztált reprodukciós eljárások eredményeként született személy, ha az illető a fogantatása során alkalmazott asszisztált reprodukciós technikák végzése során tanúsított gondatlanságra hivatkozva kíván keresetet indítani? **[eredeti 12. o.]**